

Ágh István

Absztrakt félelem

Kilenc hónapom smaragd
lombja elfogy, mint a hab,
most a járvány háttere,
bár látszatra semmi baj,

azt terjesztik a hírek,
hullanak az emberek,
itt még csak a fák alatt
bukdosnak a levelek,

minden hírré vált adat,
névtelen és arctalan,
állít csak, nem bizonyít,
nem tudom, mi az igaz,

hiszen lehetnék az is,
akit eltitkolt a hír,
mint az absztrakt félelem
konkrét áldozatait.

a honvédő fegyelem
lelkem mélyébe rekeszt,
ott őrizném meg magam,
míg az ördög fenyeget,

gyűlik a tapasztalat,
mi az, amit nem szabad,
s csak a végén tudható,
ki megy el, és ki marad,

kijárási tilalom
nagy csöndje az utakon,
mihez már a kiürült
ősz sem hasonlíthatom.

ÁGH ISTVÁN (1938) író, költő, műfordító. A *Hitel* főszerkesztője. A Nemzet Művésze.

Íratlan verseskönyvem

Íratlan verseskönyvem
vár az üres füzetben,
bár nyolcvanon túl kisebb
önbizalommal kezdem,

mert hamarabb, vagy később,
de biztosan megérem
a vészes írásgörcsöt,
akár valami szégyent,

akkor az Isten elhagy,
mintha már nem is lenne,
kiáltásomra visszhang,
foszlányai felelnek,

nem inspirál, mint eddig
a tény, hogy itt vagyok még,
nem bírom kifejezni
halálom közeledtét,

még utolsóelőtti
a sorban, majd utolsó,
aki összetéveszti
ágyával a koporsót,

vigaszt és életkedvet
vártak, ha vártak tőlem,
cigány prímás szerepben
legyek a nép költője,

bár választhattam volna
más ars poeticának
szédítő örömét az
életben maradásnak,

nem lesz múltékony krízis,
mit bő termés követ majd,
bezár, hiába nyílik
előttem a füzetlap,

még buzdít az írásra,
amihez kedvem sincsen,
már csak az marad hátra,
hogyan szóltan visszaintsek.

Rovarapokalipszis

Meglepődve állok, nem hiszek szememnek,
fekete nyüzsgés a sárga lámpaernyőn,
öbléből, mint füstöt, pipálja a kürtő,
ömleszt felülről, mit lentről szívott be,
ömlik és kavarog hidegen, láng nélkül,
meleg fényre gyúlt az eleven sötétség,
én meg mint viharzó örvény tölcserében
ijedt lélegzettel várom, mi jöhet még.

Nem ritka a koraesti rovar-rajzás,
s közel a szobánk a nagylombú fákhöz,
de miért ránk csalja csak a világosság
ezt a megállíthatatlan sokaságot,
és mintha valaki rejtőzködne közben
láthatatlan végzi bűvészmutatványát,
szuggerálja, mint egy megszállott karmester
a hirtelen támadt lények kavargását.

Bármerre áradnak, ahova beférnek,
ellepik a bőröm fehér fényforrását,
másznak és röpködnek számon, orromon át,
az egyik mérgesen épp fülembé téved,
betölti fejemet, s minden attól hangos,
recseg, dobhártyámra hasít zümmögése,
ilyen önfeledten nótázik a részeg,
s berugott muslicák az erjedő musttól.

Hiába szüntetem meg a világítást,
sötét takaróval rejtem fehérségem,
s mikor emberszagom miatt kell rejtőznöm,
rögtön kiszolgáltat bőröm melegsége,
kinek jelentsük be, hova menekülünk?
vagy inkább csapjunk le, söpörjük serényen
lehullott tetemük szemetét a földről,
pedig undorodva hagynám az egészet.

Áttörve a mikrovilág határsávján,
így látnám a vírusokat fölnagyítva,
ahogy rajban terjesztik a világjárványt,
meg se lepődnek már azután, mi itt van,
bár semmi közük sincs a pandémiához,
ilyen a szárnyra kelt levéltetvek vége,
mégis a parányok katasztrófájától
támadt bennem ez a baljós előérzet.

Kováts Nikolett: Córduló (akril, szén, vászon, 100x150 cm, 2012)

